

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 254.820 van 20 oktober 2022
in de zaak A. 230.966/VII-41.450**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Rahim Aktepe
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Amerikalei 95
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Orchideestraat 61A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 8 mei 2020, strekt tot de cassatie van arrest nr. 234.959 van 8 april 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.080 van 30 november 2020.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 september 2022.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Meral Kalin, die *loco* advocaat Rahim Aktepe verschijnt voor verzoeker, en advocaat Tine Bricout, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 18 juni 2019 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, te weten als zoon van zijn Belgische vader.

Op 2 december 2019 neemt de op dat ogenblik bevoegde minister ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker stelt op 17 januari 2020 tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen. Met een arrest van 8 april 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: wet van 29 juli 1991), van artikel 40ter en artikel 42, § 1, *iuncto* 62, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Na te hebben verwezen naar de wet van 29 juli 1991 en de in het opschrift van het middel aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat de aanvankelijk bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en kennelijk onredelijk werd genomen, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op zijn beurt een schending van de voormelde beginselen en van de artikelen 40ter en 42, § 1, van de vreemdelingenwet had moeten vaststellen.

Verzoeker laat gelden dat de referentiepersoon zelf een invaliditeitsuitkering ontvangt van 910,52 euro per maand en dat dus een behoeftenanalyse moest worden gemaakt, doch dat dit niet op afdoende wijze is gebeurd. Uit verzoekers stukken blijkt dat de referentiepersoon slechts een huurprijs van 224,73 euro betaalt en niet van 459 euro, zoals in het bestreden arrest

wordt voorgehouden. Thans bedraagt die huurprijs 258 euro, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een manifest onjuiste motivering is gekomen en het niet klopt dat de referentiepersoon na betaling van de huur slechts 451,52 euro zou overhouden.

Verzoeker vervolgt dat de referentiepersoon daarnaast amper andere kosten heeft doch financieel wordt ondersteund door zijn andere zonen. Meer bepaald betaalt verzoekers broer M.H., die een netto-inkomen heeft van 2.000 euro per maand, maandelijks via domiciliëring 500 euro aan de referentiepersoon, zodat het gaat om stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Volgens verzoeker valt financiële steun door familie niet onder de inkomsten waarmee overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet geen rekening mag worden gehouden. De referentiepersoon is verzekerd voor medische kosten en eventuele medische kosten van verzoeker vallen onder de zorgverzekering.

Verzoeker laat ook gelden dat hij in het verleden financieel werd gesteund door de referentiepersoon omdat hij onvermogen was in het land van herkomst en dat daaruit blijkt dat de referentiepersoon in het verleden in staat was om hem financieel te ondersteunen.

Verzoeker acht het aldus duidelijk dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om ervoor te zorgen dat noch hij noch verzoeker ten laste vallen van de Belgische openbare overheden en dat hiertoe alle inkomsten van de referentiepersoon in aanmerking moesten worden genomen. Hij besluit dat de aanvankelijk bestreden beslissing foutief en in strijd met de aangehaalde bepalingen en beginselen is en dat het bestreden arrest zelf uiterst gebrekkig is gemotiveerd en de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet schendt.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat verzoeker zich niet kan beroepen op artikel 62 van de vreemdelingenwet, noch op de wet van 29 juli 1991, noch op de aangehaalde beginselen van behoorlijk

bestuur vermits deze niet van toepassing zijn op het bestreden arrest. Zij vervolgt dat verzoeker zich bovendien beperkt tot feitelijke kritiek die een kopie is van zijn kritiek voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Verzoeker wil aldus zijn feitelijke beoordeling in de plaats stellen van de beoordeling in het bestreden arrest. Om die redenen acht de verwerende partij het middel niet-ontvankelijk.

“Ten overvloede” is de verwerende partij van oordeel dat het loutere feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan en een andere feitelijke beoordeling voorstelt, niet volstaat om afbreuk te doen aan de gedegen overwegingen van het bestreden arrest.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat hij geen feitelijke beoordeling door de Raad van State naar voor wil schuiven. Verzoeker heeft de toepasselijke bepalingen en beginselen uiteengezet die de verwerende partij had moeten naleven bij het nemen van haar beslissing, hij heeft vervolgens *in concreto* aangetoond dat de verwerende partij tot een onjuiste en onwettige beslissing is gekomen en daarna opgeworpen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had moeten vaststellen dat de verwerende partij de genoemde bepalingen en beginselen inderdaad heeft geschonden.

Beoordeling

7. De door verzoeker aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn, net als artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Al kan de Raad van State als administratieve cassatierechter het middel onderzoeken waarin wordt opgeworpen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter bij de beoordeling van de aanvankelijk bestreden beslissing de inhoud van die beginselen of bepalingen zou hebben geschonden, de Raad van State kan zich daarbij niet in de plaats van de annulatierechter stellen om zelf te oordelen of de voornoemde

beginselen of bepalingen waren geschonden met de aanvankelijk bestreden beslissing of niet.

Verzoeker kan derhalve in de graad van administratieve cassatie niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat de aanvankelijk bestreden beslissing onredelijk was of niet afdoende was gemotiveerd en dat het bestreden arrest dit had moeten vaststellen.

8. Met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon (verzoekers vader) heeft verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer aangevoerd:

“Verzoeker legde tevens de rekeninguittreksels voor van zijn broer H. M., waaruit zeer duidelijk blijkt dat laatstgenoemde zijn/hun vader maandelijks financieel steunt middels een domiciliëring (telkens op de 5de van elke maand) t.b.v. 500,00 EUR per maand. Hij betaalt daarbij ook soms de huur [...].

Daar deze financiële ondersteuning maandelijks gebeurt, kan dit wel degelijk beschouwd worden als stabiel en regelmatig.

[...]

Uit de bijgebrachte stukken blijkt aldus zeer duidelijk dat de referentiepersoon wel degelijke over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om ervoor te zorgen dat noch hij, noch verzoeker ten laste vallen van de Belgische openbare overheden.

Al zijn inkomsten dienden hiertoe in aanmerkingen te worden genomen, daar verwerende partij een behoefteanalyse diende uit te voeren op grond van artikel 42, §1 Vreemdelingenwet.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest hierover:

“Wat betreft de inkomsten van de broer van verzoeker wordt in de beslissing gemotiveerd dat hiermee geen rekening kan worden gehouden omdat het de Belgische onderdaan is die zich wenst te vervoegen die moet aantonen over voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Er wordt verwezen naar het arrest van de Raad van State nr. 240.164 van 12 december 2017. Met het betoog dat zijn broer wél over voldoende bestaansmiddelen beschikt en dat hij het is die zijn vader financieel bijstaat, weerlegt verzoeker dit motief niet. Bovendien blijkt niet dat verzoekers broer deel uitmaakt van het gezin van zijn vader.”

9. Het wordt niet betwist dat te dezen artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet van toepassing is, naar luid waarvan het bewijs moet worden geleverd dat de Belgische referentiepersoon:

“[...] beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 42, § 1, tweede lid, van dezelfde wet bepaalt verder:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.”

10. Verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aangevoerd dat in hoofde van de referentiepersoon rekening moest worden gehouden met de inkomsten van verzoekers broer, maar wel dat rekening moest worden gehouden met de maandelijkse steun ten bedrage van 500 euro die de referentiepersoon ontvangt van verzoekers broer.

De verwijzing in het bestreden arrest naar 's Raads arrest nr. 240.164 van 12 december 2017 is niet dienend, alleen al omdat dit arrest betrekking heeft op de vraag of de inkomsten van de partner van een referentiepersoon al dan niet in rekening kunnen worden gebracht als bestaansmiddelen waarover een referentiepersoon kan beschikken, terwijl verzoeker zich in de huidige zaak beroept op inkomsten die de referentiepersoon zelf op regelmatige en stabiele wijze zou ontvangen van een familielid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag na te gaan of in de aanvankelijk bestreden beslissing op wettige wijze werd geoordeeld of de aangevoerde door de referentiepersoon maandelijks ontvangen stortingen van 500 euro al dan niet als stabiele en regelmatige bestaansmiddelen kunnen worden beschouwd, hetgeen tot de beoordeling van de zaak zelf behoort, doch hij vermag niet zonder schending van artikel 40*ter iuncto* 42 van de vreemdelingenwet deze bedragen uit te sluiten, enkel omdat ze afkomstig zijn van de broer van de referentiepersoon die geen deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Het stabiele en regelmatige karakter van de bestaansmiddelen dient immers te worden beoordeeld in hoofde van de referentiepersoon, die ze ontvangt.

Het enige middel is in die mate gegrond.

BESLISSING

- 1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 234.959 van 8 april 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.**
- 3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan verzoeker.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig oktober tweeduizend tweeëntwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,
Pierre Lefranc,
Peter Sourbron,

kamervoorzitter,
staatsraad,
staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams